



Arrest

**Nr. 31 408 van 11 september 2009
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 januari 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2005.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 27 februari 2007.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Vluchtrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een sjiïet afkomstig uit Najaf en heeft u de Iraakse nationaliteit. Uw vader zou sinds 1991 tot de Baath-partij hebben behoord en bekleedde er de rang van ‘Oudu Sho’obah’ (sectielid). Hij stond in voor het bewaken van de stad, de organisatie van verschillende manifestaties, alsook schreef hij rapporten over deserteurs en politieke opposanten. Hij zou u hierover echter geen verder informatie hebben verstrekt. Vanaf 2000 zou u een winkel in zilveren ringen hebben uitgbaat. In 2001 zou u ook bij de Baath-partij betrokken zijn geraakt en u zou de rang van ‘nasir’ (= aanhanger) hebben bekomen. U zou hebben ingestaan voor de bewaking van het Baath-kantoor.

Bij de val van het regime van Saddam Hussein zou u in de stad aanwezig zijn geweest. In de daaropvolgende weken zouden vele hogere Baath-leden zijn vermoord. Uw vader voelde zich niet langer veilig en zou naar Syrië zijn gevlucht. Na het vertrek van uw vader zou u verschillende malen het bezoek hebben gekregen van leden van het Mehdi-leger van Moqtada Al Sadr, de politie en andere groepen. Ze waren op zoek naar uw vader. Ze bedreigden uw familie en wilden u meenemen opdat uw vader zou terugkeren. Hierop besloot u in september 2004 het land te verlaten. U reisde naar Syrië, alwaar u uw vader ontmoette. Omdat u vreesde dat u op termijn ook daar problemen zou krijgen, besloot u naar België te reizen, alwaar u op 17/11/2004 asiel heeft aangevraagd. U legt geen identiteitsdocumenten voor, maar wel enkele enveloppen van brieven die u van uw moeder in Irak ontving.

B. Motivering

Niettegenstaande de initiële ontvankelijkheidsbeslissing door de Dienst Vreemdelingenzaken dient na een grondig onderzoek van uw asielmotieven te worden vastgesteld dat er in uw hoofd niet kan worden gesproken van een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie in uw hoofd. U vreest te worden vervolgd omwille van de positie die uw vader vroeger bekleedde bij de Baath-partij.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw recent vertrek uit Irak. Zo verklaarde u dat u tijdens de val van het regime aanwezig was in Najaf en u er bent gebleven tot mid-september 2004. Toen u echter vragen werden gesteld over concrete feiten en gebeurtenissen die zich in deze periode afspeelden kon u niet correct en eerder vaag antwoorden. Zo bent u van oordeel dat Najaf is gevallen op 09/04/2003, de dag van de val van Baghdad (CGVS p.II-12). U zou nog tot 06/04/2003, "drie dagen voor de val", voor de partij een gebouw in de stad hebben bewaakt. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier blijkt evenwel dat Najaf reeds op 02/04/2003 door de Amerikanen veroverd werd.

Gevraagd of er na de val van het regime belangrijke religieuze leiders waren teruggekeerd naar Najaf, antwoordde u dat dit enkel de familie Al Hakim was (CGVS p.13). Gevraagd of er na de val van het regime religieuze leiders werden vermoord haalt u enkel aan dat Saïd Al Hakim in maart 2005 door een autobom werd vermoord, maar vermeldt u geen andere gebeurtenissen (CGVS p.14). Zo meldt u nergens de moord op de uit ballingschap teruggekeerde sjiiitische geestelijke, Abdul Majid al-Khoei in april 2003, kort na de val van het regime. Ook de moord op de pas uit Iran teruggekeerde geestelijke Ayatollah Mohammed Baqir al-Hakim (eind augustus 2003) vermeldt u nergens. Dit is merkwaardig daar deze incidenten plaatsvonden op het moment dat u beweert nog in Najaf aanwezig te zijn geweest. Ayatollah Mohammed Baqir al-Hakim kwam samen met 120 andere personen bij een enorme bomaanslag in Najaf om het leven. Zijn begrafenis in Najaf bracht in heel Irak en zeker in Najaf duizenden mensen op de been. Voor iemand die op dat moment in Najaf aanwezig was is dit zeker niet onopgemerkt voorbijgegaan. Het feit dat u deze belangrijke feiten niet correct kunt duiden maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u toen in de stad aanwezig was.

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw aanwezigheid in Najaf na de val van het regime van Saddam Hussein, kan er ook moeilijk geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde vervolging omwille van de positie van uw vader, die zich precies in deze periode afspeelt.

Wat er ook van moge zijn, u kan niet aannemelijk maken dat u als Baathist in het huidige Irak persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te vrezen. U brengt immers onvoldoende concrete feiten en elementen aan die hierop zouden kunnen wijzen. Uit uw verklaringen blijkt dat er naar u werd gezocht omwille van de positie van uw vader. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u omwille van uw persoonlijke activiteiten voor het Baath-regime problemen kende. U weet vervolgens niet aan te geven door wie precies uw vader werd gevisieerd, en u verklaart dat ze tot verschillende groepen behoorden. Voorts weet u ook niet waarom dat gebeurde en heeft u enkel een vermoeden dat het hier gaat om de mensen over wie hij rapporten schreef. Waarover die rapporten dan precies gingen of wie erin werd vermeld, weet u dan weer niet te zeggen. U kan uw beweerde vrees voor vervolging aldus niet met voldoende concrete feiten of elementen staven (CGVS p.1 7-19).

Ten slotte kan u ook geen enkel begin van bewijs van uw identiteit noch van uw en uw vaders betrokkenheid bij de Baath-partij voorleggen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet voldoet aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Geneve van 28 juli 1951) en bijgevolg niet als Vluchteling kan worden erkend.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Binnenlandse zaken op het feit dat rekening houdend met de algemene situatie van onveiligheid en instabiliteit in Irak ik het geenszins aangewezen vind om afgewezen Iraakse asielzoekers gedwongen terug te leiden naar Irak. Ik vestig tevens de aandacht van de Minister op het advies van het UNHCR dat Staten oproept geen gedwongen terugleidingen naar Irak uit te voeren en de Staten ook aanbeveelt aan afgewezen Iraakse asielzoekers enige vorm van tijdelijke of subsidiaire bescherming te bieden.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker betoogt dat hij in Irak slechts over identiteitsdocumenten beschikte waaruit kon worden afgeleid dat hij banden had met de Baathpartij. Vermits hij vluchtte uit vrees voor vervolging wegens banden met deze partij achtte hij het niet verstandig deze documenten mee te nemen. Door de administratieve chaos na de val van het regime in Irak is verzoeker er nog niet in geslaagd zijn identiteitsdocumenten te bekomen.

Verzoeker stelt dat de gebrekkige informering van de bevolking en algemene verwarring omtrent de data waarop de Iraakse steden al dan niet volledig onder controle kwamen van het Amerikaanse leger niet toelaten op eenduidige wijze te bepalen op welke datum en op welk tijdstip Najaf gevallen is. Hij vestigt tevens de aandacht op *“het algemeen bekend feit dat het Amerikaans leger de tactiek hanteert waarbij alvorens een bepaald gebied of een bepaalde stad veroverd is, reeds mediaberichten worden verspreid waarin triomfantelijk wordt gesteld dat de het gebied of de stad in kwestie reeds gevallen is, teneinde het moreel van het verzet te breken”*.

Aangaande de moord op Abdul Majid al-Khoei voert verzoeker aan dat hem specifiek werd gevraagd naar aanslagen op belangrijke religieuze leiders door middel van terroristische bomaanslagen, terwijl deze moord niet op die manier werd gepleegd. Vermits het gehoor specifiek werd gevoerd, bestond er geen reden om aan te nemen dat deze vraag minder restrictief diende te worden geïnterpreteerd dan de overige vragen.

Betreffende de dood van Ayatollah Mohammed Baqir al-Hakim bevestigt verzoeker dat hij hiervan op de hoogte was en zich nog de omstandigheden waarin hij om het leven kwam voor de geest kan halen. Hij kon zich evenwel de volledige naam van deze persoon niet herinneren, te meer daar deze deel uitmaakte van een grote familie en het moeilijk is de volledige naam van elke Ayatollah uit deze familie te onthouden. Dit geldt a fortiori voor leden van deze familie die lang in het buitenland verbleven en quasi onmiddellijk na hun terugkeer de dood vinden. Verzoeker wijst erop dat hij persoonlijk geen affiniteit had met deze Ayatollah of diens aanhang.

Hij bevestigt met klem dat zijn vader gevisieerd werd door leden van het Mehdi-leger, alsmede de Iraakse politie. Dat hij zelf werd bedreigd door de verschillende groeperingen die zijn vader zochten en ondertussen ook hem viseren heeft bij verzoeker de angst ingeboezemd zelf te worden vervolgd of ontvoerd, met alle gevolge vandien.

Hij meent dan ook te voldoen aan de voorwaarden om erkend te worden in de hoedanigheid van vluchteling in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.1.2. Verzoeker laat gelden dat hij minstens subsidiaire bescherming zou moeten kunnen genieten overeenkomstig artikel 48/4 van de wet.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de

feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

Daargelaten dat verzoeker nalaat zijn identiteit te staven en dat zijn kennis omtrent bepaalde religieuze leiders en gebeurtenissen in Najaf in 2003 eerder beperkt lijkt, dient te worden opgemerkt dat hij gedurende het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een aantal gebeurtenissen weergeeft die in 2004 plaatsvonden in Najaf. Zo legde hij verklaringen af met betrekking tot demonstraties en betogingen die plaatsvonden, de woonplaats en activiteiten van Moqtada al Sadr, de activiteiten van diens Mehdi-leger in Najaf en het conflict tussen het Mehdi-leger en de Amerikaanse troepen in 2004. Er bevindt zich in het dossier geen informatie aan de hand waarvan de waarachtigheid van verzoekers verklaringen omtrent deze gebeurtenissen kan worden nagegaan, hetgeen in casu van belang is daar zijn aanwezigheid in Najaf in voormelde periode betwist wordt.

In de bestreden beslissing werd een niet-terugleidingsclausule opgenomen en verweerder voegt bij de nota een Cedoca-antwoorddocument van 31 mei 2007 dat betrekking heeft op de algemene situatie in Centraal- en Zuid-Irak. Deze informatie dateert bijgevolg van meer dan twee jaar geleden en er is in het dossier geen recente informatie voorhanden met betrekking tot de actuele situatie in Zuid-Irak. Dienvolgens is voor de Raad niet mogelijk om na te gaan in welke mate de huidige situatie aldaar beantwoordt aan de vereisten van artikel 48/4, § 2, c van de voormelde wet van 15 december 1980.

Derhalve ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de voornoemde wet bedoelde beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 16 december 2005 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE POOTER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER

W. MULS